

בסיעתא דשמיא
גיליון

”דביאנא
אל בית
רבי אבהו
ודגלו עלי אבהו”

שיעורים שנמסרו מפי
הרב ישראל סאלי פחימה
שליט”א
רב ק”ק ”תפילה למושה אמת ליעקב”
וביהמ”ד ”משכן דניאל”

שמות • וארא • בא • בשלח • יתרו • מוש
בראשית • נח • לך לך • וירא • חיי ש
בנשא • בתעלותך • שדה לך • קרה • ת

פרשת

חיי שרה

זמני השיעורים של הרב מתקיימים מידי שבוע כדלהלן:

בבית הכנסת "זכור לאברהם" פלח 6 באר שבע:
בימי רביעי בשעה 20:00 בערב.

בבית הכנסת "בית אברהם" שכונה א' באר שבע:
בימי שלישי בשעה 18:30 בערב.
מידי שבת בשעה לפני צאת השבת.

בית הכנסת "תפילה למושה אמת ליעקב" רח' הכותל המערבי 42:
בימי ראשון, שני, שלישי וחמישי לאחר תפילת ערבית.
מידי שבת בשעה 14:15 עד תפילת מנחה.

בית כנסת "ממזרח שמש" שכונת פלח 7:
ימי ראשון ושני בשעה 18:30

חדש! חדש!

בבית הכנסת "עוזי ומעוזי רחמים" רח' עליזה בירון 24 ב"ש
ימי חמישי בשעה 20:00-21:00

חלק מהשיעורים נמצאים לצפייה ברשת היוטיוב
ניתן גם להוריד את העלון באתר : לדעת נט www.ladaat.info

כתיבה ועריכה: נתנאל ח.
להארות והערות וכן לקבלת הגיליון ניתן לשלוח מייל בכתובת:

Bhsp2020@gmail.com

© כל הזכויות שמורות

להזמנת שיעורים: 054-84-06-294

המעוניינים לזכות לקחת חלק בגיליון זה

(לרפואה/הצלחה/זיווג/ עילוי נשמת וכו')

מוזמנים ליצור קשר לטלפון:

054-84-06-294

"וה' ברך את אברהם בכל" הסוד לכל ההצלחות...

לחולה החולי, לכן, בבוקר יש
בחינה ברפואה ע"י השמש.

רפואה רוחנית וגשמית

ונדרשים אנו להבין מה הביאור
בדברי הגמ' הנ"ל? **החתם סופר**
בחידושיו כותב בשם הראשונים,
וכן מובא בעקידת יצחק בפרשת
בראשית שער ד, שאין הכוונה
שהיתה אבן כפשוטה, אלא
שלאברהם היה פה מפיך מרגליות
וכשהיו שומעים את הקול שיוצא
מצווארו וכך היו מתחזקים,
ברפואה זו, ריפא אברהם רפואה
רוחנית את החולים. כלומר, כל
חולי גשמי מתחיל בחולי רוחני,

נמצאים אנו בפרשת חיי שרה.
אומרת התורה - **"ואברהם זקן
בא בימים וה' בירך את אברהם
בכל"**. והנה, לא נאמר בפס' מהי
הברכה שהתברך בה אברהם
שנקראת "בכל"? והגמ' בב"ב
טז מביאה כמה פירושים, ואחד
מהם הוא כדלהלן: רבי שמעון
בר יוחאי אומר, אבן טובה היתה
תלויה בצווארו של אברהם אבינו
שכל חולה הרואה אותה מייד
מתרפא, ובשעה שנפטר אברהם
אבינו מן העולם לקחה הקב"ה
ותלאה בגלגל חמה. אמר אביי,
היינו דאמרי אינשי, עלתה השמש
עלתה הקלה לחולה, דהיינו -
שמחמת זריחת השמש הוקל

לו חולאים שגורמים לו לצאת מן העולם, ולכן אם יש לאדם זה ענווה זוהי רפואתו הטובה ביותר.

סוד הרפואה

וזה כעין מה שמבאר הבעש"ט על ה-א' הקטנה של ויקרא, שהיא מחמת הענווה שהיא הרפואה לכל החולאים, שע"י הענווה אין את פריצת היסודות. לכן הסמל הראשון לענווה בעולם, הוא אברהם אבינו שאמר "הנה נא הואלתי לדבר אל ה' ואנכי עפר ואפר", ממילא אומר החיד"א, זה הפשט שאבן טובה היתה תלויה לה בצווארו של אברהם אבינו, כי אברהם לימד את החולים לדעת מהיכן הגיע חוליים ועקב ענוותנותו האנשים היו מקבלים את דבריו וכך הגיעה רפואתם.

לכן אומר רשב"י, שבשעה שנפטר אברהם אבינו תלה ה' את האבן הטובה בגלגל חמה, והטעם הוא משום, שהשמש היתה הענוותנית הראשונה, ומביאה

וכשהיה אברהם אבינו מרפא אותם את החולי רוחני [ע"י התחזקות במצוות וכו'], גם החולי הגשמי היה מתרפא. היינו מה שכתוב "ויטע אשל בבאר שבע ויקרא שם בשם ה' אל עולם".

לכן אמר רבי שמעון בר יוחאי, שה' תלה את האבן בגלגל חמה, כי ע"י ההתבוננות בגלגל חמה ניתן להכיר בבחינה של "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", וכדברי דוד המלך בתהילים שאומר "כי אראה שמייך מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננת", "ה' אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ". כלומר, האדם מתחזק באמונה ע"י התבוננות בגדלות ה' ובמיוחד בגלגל חמה.

החיד"א בספרו דרוש דוד באות יט מביא, שדווקא אצל אברהם היתה טמונה הרפואה, משום שהמשנה באבות מביאה את השורש לכל המחלות וכך אומרת, הקנאה, התאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם, שהם מייצרים

ענווה, וכאשר נלקחה ממנו האבן בעקבות פטירתו, שם ה' את האבן בשמש כדי שיתבוננו בה ויבינו.

שירת השמש

בזוהר הקדוש בפרשת ויקהל בעמוד קצו, אומר רשב"י על הפס' בתהילים עב, "כי ייראוך עם שמש" - בשעה שהשמש יוצא ביום, ישראל נושאים שירה למטה והשמש למעלה, כלומר, שהשמש מתחילה לשיר בבוקר וישראל שרים עימה שנאמר "ייראוך עם שמש", ושירתו הוא "הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו שירו לו זמרו לו", וזהו גם הטעם שאנו פותחים את תפילת שחרית ב"הודו לה'", כיון שזוהי השירה של השמש, וישראל משבחים להקב"ה ביום עם השמש, וזהו שאומר הכתוב "ייראוך עם שמש", כביכול שהם ישירו יחד עם השמש. אמר רבי אלעזר, אלמלא בני העולם היו אטומי לב וסתומי עיניים והיו לנו חושים רוחניים להרגיש ולראות,

הגמ' ביומא כג- הנעלבין ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים עליהם נאמר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו". ומבארים התוס', שאצלם נאמר "ויעש אלוקים את שני המאורות הגדולים", ונאמר בגמ' בחולין, רבי שמעון בן פזי רמי, פעם אחת נאמר "ויעש אלוקים את שני המאורות הגדולים", ופעם אחת נאמר "המאור הגדול" ו"המאור הקטן". אמרה ירח לפני הקב"ה, אפשר שני מלכים בכתר אחד? אמר לה ה', לכי ומעטי את עצמך. אומר התוס', "את שני המאורות הגדולים", רבותינו דרשו, שבתחילה נבראו שניהם גדולים, קיטרגה הלבנה ונתמעטה והשמש עמד בגדולתו, לפי ששמע חרפתו ולא השיב. לכן כשרוצים ללמוד מה המעלה של מי ששומע חרפתו ולא משיב, למדים מהשמש - "כצאת השמש בגבורתו".

א"כ אומר החיד"א, אברהם היה שורש הרפואות כיון שהוא לימד

וכל מלאכי מזרח ומערב מניחין כתרִיהן בראשיהן ומשתחוים לחמה, מייד כועס הקב"ה. א"כ זמן היצר הרע הגדול בעולם היה בעת זריחת השמש, שאז כל הגויים עובדים לשמש.

מקדימים לפני הגויים

לכן, כיון שהם, אומות העולם, מחכים לזריחה כדי להשתחוות אליה, אנו כבר קודם קמים וקוראים קריאת שמע כדי להראות שאנו יראים עוד לפניהם - "יראוך עם שמש", ואומרים אנו יוצר אור ובורא חושך להדגיש את עצם העובדה, שה' ברא את השמש, לכן אנו רק מתפללים בשמש. אך את ההכרזה של "אין עוד מלבדו" אמרינן קודם לכן. וא"כ, גם אנו וגם השמש עובדים את בורא עולם!

הגמ' בנדרים ח מביאה חידוש, שאין גהינום בעולם הבא, אלא, שה' מוציא חמה מנרתיקה והצדיקים מתרפאין בה והרשעים נידונין בה,

לא היינו יכולים לעמוד בקולו הנעים של גלגל השמש שהוא יוצא ומשבח לפני הקב"ה.

לאור הדברים, אומרת הגמ' בברכות ט, וותיקין היו גומרים אותה [את קריאת שמע] עם הנץ החמה, כדי שיסמוך גאולה לתפילה ונמצא מתפלל ביום. נמצא - שקריאת שמע אמורה להיות קודם היום. אמר רבי זירא, מהיכן למדים זאת? מדכתיב "יראוך עם שמש", מבאר רש"י, מתי הם מתייראים ממך, כשמוראך מקבלים עליהם, דהיינו, מלכות שמים שמקבלים עליהם עם קריאת שמע, "עם שמש", דהיינו, שהשמש יוצא עם הנץ החמה. ולכאורה, מדוע לא אומרים את קריאת שמע כשהיום כבר מאיר את העולם?

ומבאר המהרש"א בחידושי אגדות על הגמ' שם, שמקדימים את קריאת שמע כיון שאנו פותחים את ברכות קריאת שמע בברכת - יוצר אור ובורא חושך, והגמ' בברכות ז' מביאה, שכאשר החמה זורחת

א"כ, אומר הבעש"ט, שלעתיד לבא לא רק את השמש יוציא ה' מנרתיקה, אלא את שם אלוקים יוציא ה' משם הוי"ה, וממילא יראו כולם את שם הוי"ה מאיר והצדיקים יהיו מתרפאים בה, שיקויים בהם "והיו עיניך רואות את מוריך", ויהיה הנהגה עמהם למעלה מן הטבע, ויוכלו לקבל בהירותו ורחמיו הגדולים ויהיה לנו כח להכיל זאת, אך לא כן הרשעים - ומשום כך, כשהשמש תצא היא תשרוף אותם.

בעולם הזה לא ברורה האמת

בספר ערוגת הבושם על פרשת דברים אומר, לבאר את דברי הגמ' שאומרת, שאין גהינום לעולם הבא, אלא הקב"ה מוציא חמה מנרתיקה, הכוונה היא, שאור השמש הוא כינוי לאור האמת שהדברים ברורים כאור השמש, כמו שנאמר "אם זרחה השמש עלי", אומר רש"י, שהכוונה, אם ברור לך הדבר כשמש... ללא ספיקות...

שנאמר "זרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה", ולא עוד, אלא שמתעדנים בה.

הבעש"ט כותב בפרשת בראשית באות כו - שדוד המלך בתהילים פד אומר, "כי שמש ומגן ה' אלוקים", ושם הוי"ה הוא כמו האור של השמש שהוא מאיר לארץ, וכל הבריאה מתקיימת מחמתו וזה השפע הגדול והפשוט, אולם כמו שאת השמש ללא הנרתיק שלה אי אפשר לסבול, אותו הדבר את שם הוי"ה לא ניתן להכיל מחמת האור הגדול והקדושה שממנו יוצאת, שאין העולם מסוגל לו. לכן, כמו ששם לחמה נרתיק, שם גם לשמו נרתיק, והוא שם אלוקים שנאמר "כי שמש ומגן - ה' אלוקים"!

לכן, בכל האמירות שה' אמר בבריאת העולם נאמר "אלוקים", כדי שבשביל שיצליח העולם הזה לספוג את המושג של בריאה, ולנוכח האור העצום הזה מוכרחים סגירה ועוד מגן...

יהיה ללא תיאור... אוי לה לאותה
 בושה אוי לה לאותה כלימה...

החכם מאיר

מבאר בעיני יצחק על העין יעקב
 בנדרים ח - על דרך הרמז, שהחמה
 היא כינוי לנפש השכלי שבאדם
 המאיר בו כמו שנאמר "חכמת
 אדם תאיר פניו". ובהעדר החכמה,
 נאמר "וכסיל בחושך הולך", דהיינו,
 מי שהוא חכם הגדרתו היא אור
 והטיפש מוגדר כחושך.

לכן לעתיד לבא, יהיה השכל
 זך מאוד בלי מניעה ועיכוב בין
 בצדיקים ובין ברשעים, וכולם
 יקבלו את השכל הישר, ולאחר מכן
 ישמחו הצדיקים שהאמינו בכל זה,
 ואילו הרשעים - המציאות העצובה
 תטפח על פניהם במלוא עוזה...

והנה, כשהשמש ניכרת מובנת
 ההנהגה, משא"כ כאשר השמש
 נסתרת, וכך מובא בנביא ירמיה
 יב, "צדיק אתה ה' כי אריב אליך
 אך משפטים אדבר אותך, מדוע

א"כ, בעולם הזה, אור השמש,
 שהוא אמת, סגור בתוך נרתיק
 ולא ברור מה האמת ומה לא,
 ויש בכך בלבול רב, וכל אחד
 חושב שהאמת אצלו והוא הצודק
 במעשיו, והשכר והעונש לעתיד
 לבא אינם גלויים לבאי העולם.
 וניתן לראות צדיקים סובלים
 ורשעים מצליחים ונהנים,
 והמעלה היא, שלמרות הסתר
 הפנים, הצדיקים מאמינים בה'
 ובתורתו ועובדים אותו, כלומר,
 שלמרות שהאמת לא מתגלית
 הם שואפים להגיע אליה על אף
 הסתרתה. נמצא, שהצדיקים
 מתאמצים לא להשאר בכיסוי
 ועוד בהיותם בעולם הזה, הם
 מחפשים להגיע לתוך האמת...

משום הכי, כשה' לעתיד לבא יוציא
 את השמש, יבינו הצדיקים שכל
 מה שהם חיו היה אמת ואין שמחה
 גדולה מזו. לעומת הרשעים, שהיו
 ששים ושמחים מההסתר ויכלו
 לעבור עבירות כמה שרק רצו,
 מבלי להיענש מייד. על כך - הם
 יקבלו את עונשם הגדול וצערם

קניינך". א"כ אומר דוד המלך, שרק שם ה' מנהל את הכל [שם הוי"ה]. וזהו מה שאומרת הגמ' בסוטה, שלעתיד לבא יוציא ה' חמה מנרתיקה וצדיקים מתרפאין בה, שה' יוציא את ההנהגה של שם הוי"ה וכולם יראו שתמיד היתה הנהגה, שהרי כאשר החמה בנרתיק זה לא אומר שאינה קיימת, אלא שהיא מכוסה, ולבסוף יתגלה "כי ה' הוא האלוקים", והוא המאיר וזו ההנהגה.

והצדיק חי בהנהגה של שם הוי"ה, וגם כשיתגלה השם הוי"ה לאחר מכן, לא יהיה לו חידוש. ממילא, הוא לא אמור להיבהל. אך הרשע שבידד וחי רק את שם אלוקים, כאשר מתגלה שם אלוקים הוא לא יכול לסבול זאת...

יחוד השם

והנה אנו אומרים "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", דהיינו, שמה שנראה כמו דין זה הנהגת רחמים, ולכן אומרים זאת קודם

דרך רשעים צלחה שאלו כל בוגדי בגד", דהיינו, שואל ירמיהו הנביא, מדוע הרשעים מצליחים הרי זה היפך השכל וההיגיון? וכבר קדם לו משה רבינו, כפי שאומר רש"י, שאמר משה "הודיעני נא את דרכך", ואומרת הגמ' בברכות ז, אמר לפניו, ריבונו של עולם, מפני מה יש צדיק ורע לו רשע וטוב לו? וענה לו ה', כי לא ניתן להבין זאת בעוד האדם חי בעולם הזה...

נאמר בפס' "וידעת היום והשבות אל לבבך". האדם צריך לדעת ולהפנים "כי ה' הוא האלוקים", שהרי אמרנו שהאלוקים זה המגן של השמש, ממילא האלוקים זה הנסתר והשם זה הגלוי, דע לך, שגם האלוקים זה השם יתברך, "בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד". וכאשר האדם זוכר זאת זו הדרך התקנית.

דוד המלך במזמור קד, מדבר על הנהגת ה' בעולם הטבע, ובסוף הוא אומר "מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה עשית מלאה הארץ

במילים "ה' אחד ושמו אחד" הוא, שהיום ישנו סוג של כיסוי מסויים אולם לעתיד לבא יהיה "ה' אחד ושמו אחד", וכולם ידעו שמה שהנהיג אותנו כל הזמן הוא שם ה' של הרחמים.

אם אלה הם פני הדברים, אומר הזוהר הקדוש, שכשאר יוצאת השמש להאיר בעולם היא אומרת שירה וישראל מצטרפים לשירה שלה, ושירתה היא "הודו לה" קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו", כי באותו זמן שמלאכי מזרח ומערב משתחווים לה היא צוחתת ואומרת "הודו לה" קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו", אני כבר מעכשיו שרה את מה שיגידו הגויים לעתיד לבא, שאין כיסוי לה' יתברך והוא מנהיג את העולם בגילוי... לכן אנו אומרים "הודו לה", יחד עם השמש כביכול [כיון שלכאורה אנו רואים דברים שהם לא באותו קו עם גילוי הנהגת שמו ח"ו, בראותנו את הגויים וממשלתם על העולם וכדו'].

שיעלה האור של השמש, שאומת העולם קמים בזמן עלות החמה ומשתחווים לה.

השו"ע באו"ח סי' סא סע' ה' אומר, נוהגין ליתן ידיהם על עיניהם בקריאת שמע, ובפשטות הכוונה היא, שלא יתבלבל האדם בכוונתו, ואולם בספרי החסידות כתבו, שכשהאדם שם את ידיו על העיניים הוא לא מביט על החיצוניות אלא על הפנימיות, א"כ אחרי המעשים נמשכים הלבבות...

ועוד שיש מבארים, שפעמים יש לאדם קשיים וניסיונות, והוא לא שואל שאלות אלא עוצם את עיניו ומשליך את יהבו על בורא עולם במאת האחוזים...

רש"י כותב על מה שנאמר "ה' אלוקינו ה' אחד", ה' שאתה הוא אלוקינו ולא אלוקי העובדי כוכבים, והוא עתיד להיות ה' אחד, שלעתיד לבא יכירו וידעו כל יושבי תבל... שפה ברורה... לקרוא בשם ה' "ה' אחד ושמו אחד". והביאור

המתקת הדינים

כי אלוקים בגימטריא הטבע, וצריך להאמין בלמעלה מהטבע בבחינת "ה' ניסי", להאמין בהשגחתו הנפלאה, שלא ע"פ הטבע, אך כשח"ו אינו מאמין כך, ונופל בדרך הטבע אל השכל, אזי אדם שמשיג רק הטבע, ח"ו הדינים מתגברים עליו בשם אלוקים, שהם גימטריא - הטבע.

כלומר, אדם שמאמין בטבע, הטבע הוא אכזרי ויבואו עליו דינים, אולם מי שרוצה להתנתק וחי ומרגיש שאין טבע והכל בגזירת עליון [וכדברי הרמב"ן], ומה שנראה כטבע הוא רק כיסוי להנהגה האלוקית, וההנהגה האמיתית זה של שם הוי"ה ורחמים וטוב של ה' יתעלה שמו, ממילא אדם שחי בהנהגה כזו, הוא בבחינת "ה' ניסי", אך אדם שאומר שהוא הולך ע"פ הטבע הוא מושך על עצמו דינים...

לפי זה, כותב רבי צבי הירש מזידיטשוב, שאם אדם עוסק ברפואה רק דרך הטבע, הוא

הבאנו בתחילת המאמר - על הפס' "ואברהם ברך את אברהם בכל", שאבן טובה היתה תלויה בצווארו של אברהם אבינו שכל המביט בה היה מתרפא. ונאמר "בראשית ברא אלוקים", דהיינו, שבכדי שהעולם יוכל להתקיים ה' ברא אותו בשם אלוקים, ואלוקים בגימטריא עולה - הטבע [כך כתב בעקידת יצחק בסוף פרשת בראשית שער ג], והטעם הוא, משום שהטבע עצמו אינו מרחם, ובמהותו הוא דין כי כך הוא נברא, אך ההנהגה שלמעלה מן הטבע היא רחמים, לכן "בראשית ברא אלוקים", אומרת הגמ', בתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במידת הדין, וראה ה' שהעולם לא יכול להתקיים וצירף את מידת הרחמים, שנאמר "ביום עשות ה' אלוקים ארץ ושמים", אומר הרבי מראפשיץ בספרו זרע קודש בפרשת חוקת, כיצד יוכל האדם להמתיק דינים? זאת ע"י שלא יאמין בדרך הטבע כלל,

הראשון שהוריד את הנרתיק

והנה, אומר הרמב"ם בהלכות עבודת כוכבים פ"א- ועל דרך זה העולם הולך ומתגלגל עד שנולד עמודו של עולם והוא אברהם אבינו, וכיון שנגמל איתן זה התחיל לשוטט בדעתו והוא קטן, והתחיל לחשוב ביום ובלילה והיה תמה היאך אפשר שיהיה גלגל הזה של השמש נוהג תמיד ולא יהיה לו מנהיג, עד שהשיג דרך האמת והבין קו הצדק מתבוננתו הנכונה, וידע שיש אלוה אחד ומנהיג הגלגל וברא הכל, נמצא: שהראשון שגילה שבתוך הנרתיק יש מישהו, הוא אברהם אבינו.

לפי זה מובן היטב, שהרי אברהם ע"פ טבע לא היה יכול ללדת, וה' עשה שכן יוליד בבחינת "רבים מכאובים לרשע" [זהו הנהגה של רשעים שלא יוכל ללדת], אבל "הבוטח בה חסד יסובבנו" [וזו הנהגה של צדיקים שיוכל ללדת], לכן נאמר לאחר מכן "ויטע אשל בבאר שם ויקרא שם בשם ה' אל

מעורר על עצמו ח"ו דינים, כיון ששם אלוקים הוא מהטבע, ומתפללים אנו בתפילת העמידה רפאנו ה' ונרפא הושיענו וניוושעה כי תהילתנו אתה. צריך האדם לדעת, שהרפואה זה רק ה' יתברך, ואם הוא לא מכניס את ה' ברפואתו, והוא חושב שהרופא הוא זה שמרפא, ובעה"ב הוא זה שמפרנס, או אז הוא מקבל הנהגה של טבע וטבע זה דין. לכן אומר דוד המלך בתהילים "רבים מכאובים לרשע והבוטח בה' חסד יסובבנו". ודוד עצמו היה לו ביטחון שאין כדוגמתו בבורא עולם, וידע למצוא את האור בתוך החושך הגדול, ומשום הכי אומר הפס' "אם שמוע תשמע לקול ה' אלוקיך", וביאורו, אם תבין שבכל מה שנראה לך אלוקים שיש קשיים [מידת הדין], זה בורא עולם-הוי"ה- מידת הרחמים, ממילא "והאזנת למצוותיו ושמרת כל חוקיו כל המחלה אשר שמתי במצריים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך".

חוץ. אך כלפי פנים נאמר, הבוחר בעמו ישראל באהבה, בפנימיות ה' אהב את עמו ישראל ואוהב אותם כעת וגם יאהב אותם לנצח נצחים... ואין שום רע כלפי ה' יתברך אלא רק טוב.

והעבודה שלנו היא "וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלוקים", ובמוצאי כיפור אנו חוזרים ז"פ על "ה' הוא האלוקים..." להראות שאין עוד מלבדו.

ונאמר לאחר הבוחר בעמו ישראל באהבה, "שמע ישראל", כלומר, אנו יודעים שה' יתברך אוהב אותנו ואנו מחזירים את האהבה הפשוטה והתמימה הזו, לכן קוראים באהבה "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד".

וזהו הטעם שהאבן הטובה היתה אצל אברהם, כיון שהוא זה שגילה את הפנימיות וזה שורש הרפואה, ולאחר מכן קבע אותה בשמש, שהשמש יוצאת בבוקר ואומרת "הודו לה' קראו בשמו", והוותיקן קמים כבר ומקדימים ואומרים

עולם", אברהם לימד את כולם שאין מושג של טבע, ויש רק את בורא עולם יתברך ויתעלה שמו.

לנוכח הדברים, מה שנאמר "וה' בירך את אברהם בכל", מביאה הגמ' בב"ב, ג' הטעמים ה' בעולם הזה מעין עולם הבא, אברהם דכתיב "ה' בירך את אברהם בכל", כיון שלעתיד לבא מגלה ה' את השמש ואברהם כבר עשה זאת בעולם הזה, לכן - לאחר פטירתו של אברהם, שמו את האבן הטובה בשמש כי שם הרפואה, וזה גם משום שהשמש מבליגה, וגם מבחינת כך שהשמש אומרת, אל תביטו בי "הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו".

המגלה עמוקות על פרשת ואתחנן באופן סב אומר, שיש מושג של א-ת ב-ש, והמילה של שמש יוצא ב"ב, וזה ר"ת של הבוחר בעמו ישראל באהבה. והביאור בכך הוא, שאמנם בגלות נראה שבורא עולם נותן לגויים לפרוע בעם ישראל ולפגוע בהם, אך כך נראה כלפי

בבורא עולם בדור האחרון זה כמו לטפס על קיר חלק, אך מי שיאחז בקרנות המזבח ויהיה דבק בו באמונה פשוטה ותמימה שהכל זה מטובו יתברך, ולא יכול להיות יותר טוב מזה. אזי כאשר במהרה בימינו תתגלה השמש ויתגלה אור ה' הפשוט, האדם פשוט יתמגנט, ויאמר לו בורא עולם - תודה שהאמנת בי וסמכת עלי גם כשהיה לך קשה, ולא הבנת, למרות כל ההתמודדויות. והוא יכניס אותו תחת כנפי השכינה. ולא נשאר לנו אלא להמתין לביאת משיח צדקנו ולראות בפריעת חוב הרשעים במהרה בימינו.

וישנן כל אדם לעצמו, שה' יתברך תמיד אוהב אותי ותמיד יהיה לי טוב ועוד יותר טוב ועוד יותר טוב. ותמיד יהיה לו רק טוב. אמן.

"שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד", דהיינו, שהאדם אמור להחדיר לעצמו שמה שנראה כדינים זה אהבה ורחמים אין סופיים של בורא עולם.

ואמנם כעת איננו רואים זאת, אך לעתיד לבא יוציא ה' חמה מנרתיקה וצדיקים מתרפאים בה משום שהם כל הזמן היו צמודים לשם הוי"ה, והיו מחפשים אותו באופן תדיר וידעו שהוא חסד וטוב, וכיון שלפעמים יש דברים שאיננו מבינים, אנו שמים ידיים על העיניים וקוראים קריאת שמע...

שה' עימנו עם ישראל

לכן יהודי שנעקד על קידוש ה' צווח וקורא בקול גדול "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" ואותם הישמעאלים צועקים קודם מיתתם 'אללה אכבר' [אלוקים גדול], והם חושבים לעצמם שה' איתם אבל אינם יודעים שה' עימנו-עם ישראל. וכבר אמר החפץ חיים, שלהאמין